

VEZETŐK LAPJA

A MAGYAR CSERKÉSZVEZETŐK ÉS SZÜLŐK FÉLÉVI ÉRTESÍTŐJE

A TARTALOMBÓL

Kormos Valéria: A Hontalan Sasok mai utódai

Dömötör Gábor kitüntetése

Magyaródy Szabolcs: A magyar szolidaritás tüze

Szigeti László: Nem beszélni - csinálni kell...

Gyulassy Györgyi: A vándorcserkészet első lépései

Dr. Forgách Péter köztársasági elnöki kitüntetést kapott

60 éve...

Papp László: Messzi tábortüzek

HAZAMENTEK

Ft. vitéz Kölley György, cscst.

Ft. Tóth Veremund, cscst.

Nt. dr. Baksa Csaba, cst.

Borosdy Bánk, cst.

Ft. Hegyi György, cst.

2005

98. szám

Kormos Valéria

A Hontalan Sasok mai utódai

A versenyszférában érték egy kelet-európai nyelvet

(Az alábbi cikket a *Magyar Nemzet* 2005. október 7-i számából vettük át.) Az Egyesült Államokban a tízéves népszámlás adatai szerint 2000-ben 1 398 724-en tartották magukat magyar származásúnak. Arra a kérdésre, hogy a családban az angolon túl beszélnek-e rendszeresen más nyelven, 117 973-an jelölték meg a magyart. A területi szétszórtság igen nagy, de minden államban lehet találni anyanyelvünkön beszélő, író és olvasó családokat, sőt fiatalokat. Pedig sokuk szülei már a tengerentúlon látták meg a napvilágot. Mindez a személyes motiváción túl a számos amerikai-magyar civil szervezet áldozatos munkájának is köszönhető.

A Külföldi Magyar Cserkészszövetség hányattatása és talpon maradása a háború utáni hazai történelem és az amerikai diaszpóra jellegzetes története. A Magyar Vöröskereszt egyik beszámolója szerint 1945. március végéig 1,2 millió magyar katonai és polgári személy (köztük sok család) menekült a Vörös Hadsereg elől Nyugatra. Jelentősebb részük néhány hónap múlva visszatért Magyarországra. Akik kinn maradtak, egy ideig még bíztak a hazatérésben, de a kommunista párt térnyerése után lemondtak szándékukról. Nyomorúságos körülmények között tengődtek Ausztria és Németország táboraiiban, jövőjük bizonytalannak látszott, hiszen a németekkel szövetséges országból érkeztek. Ezért például az Egyesült Államokban csak korlátozott számban és munkalehetőségekkel fogadták őket.

A lágerélet fizikailag és lelkileg gyötrő időszakában néhány húsz év körüli fiatal, a "Hontalan Sasok" ekkor fektette le azokat az elvi és erkölcsi alapokat, amelyeket a Külföldi Magyar Cserkészszövetség ma is vall. Ahogyan a tengerentúli kivándorlás megindult, úgy szélesedett és formálódott a tagságuk Amerikában. Oktatási, nevelési tevékenységük súlyát jelzi, hogy a nyugati világ magyar iskoláinak felét ők tartják fenn, 1954 és 2002 között 2800-an tették le a magyarságismereti vizsgát magyar történelemből, föld-és néprajzból és irodalomból.

A világszövetség a megalakulása óta a hatvanadik táborát nyitotta meg a nyáron. A kanadai határhoz közeli Fillmore-ban, a több hektáron fekvő Sík Sándor Emlékparkban négy földrészen élő hatszáz, magát magyarnak valló fiatal találkozott. A tíznapos, rendkívül gazdag programot egy történelmi keretjáték eseményei adták, amelyek Nagy Lajos király uralkodását s a kor lovagi erkölceit elevenítették fel. A szórakozás, a közösségépítés, a barátkozás és tanulás szintén előre kidolgozott, napra, órára lebontott forgatókönyv szerint zajlott.

A 106 holdon fekvő területet, amelyet fenyvesek, lombos erdők borítanak, adományokból vásárolták és infrastruktúráját a szervezet bevételeinek egy részéből tartják fenn. Az egészségügyi részleghez szükséges faépület például az Amerikai Magyar Orvosszövetség felajánlása, az orvosok, az ápolók részben maguk is cserkészek, vagy baráti, hívó szóra jöttek és egyénileg is hozzájárultak a felszereléshez. Mérnökök és gazdasági szakemberek tervezték meg a tábor belső elrendezését, logisztikai hátterét. A kisgyerekes szülők az idén

vehették át külön épületüket. Itt tartják majd a három-, négyévesek játékos, magyar nyelvű foglalkozásait. Nehéz lenne pénzben összeszámolni a munkaórákat, amely egy ilyen nagyszabású találkozás létrejöttét megelőzi.

A középkor eseményeinek felidézésén túl fizikai és szellemi erőpróbákról, a korabeli népszokásokról, hadi eseményekről, dalokról, versekről, erkölcsi tanításokról szóltak a napok. A nagyréten már a fiatalok megérkezése előtt hozzákezdtek a felnőttek a korabeli vár építéséhez, a családokban napokig készültek a középkori jelmezek. A sátrak és az esővédő ponyvák kivételével szinte minden „kényelmi tárgyat” az erdő adta anyagokból kellett elkészíteniük. Abban a civilizációban, ahol szinte mindent készen kap az ember, ezek a feladatok kitartásra és a kétkezi munka értékelésére nevelnek – magyarázta Dömötör Gábor, a szövetség elnökhelyettese, miközben hol terepjárón, hol gyalogosan bandukolva igyekezett minden fontosabb helyszínt és gyakorlati tudnivalót megmutatni. Eközben persze azok az erkölcsi elvek is szóba kerültek, amelyeken – a látottak szerint – nem fogott sem az idő, sem a rontás. Nem szórakoztató, hanem nevelési intézményről van szó, amely keresztény erkölcsi alapra és az egészséges testi, szellemi és jellembeli életfelfogásra épül. Hogy mást ne említsünk, a tisztesség, az őszinteség, a segítőkészség, a bátorság olyan tulajdonságok, amelyek minden gyermekben eredendően ott vannak, más kérdés, hogy a külvilág mindent megtesz ezek csorbitásáért.

A természettel való együttélés, a nehéz helyzetekben való boldogulás, az ehhez szükséges önfegyelem, a fizikai feladatok sora értelemszerűen követik a gyermekből serdülővé, majd fiatallá válás folyamatát. A tizennégy éves kortól kezdődő és felnőtt korig tartó vezetőképzés, a másokért érzett felelősség tudatosítása voltaképp az élet más területeire is felkészíti őket, ahol döntéseket kell hozniuk.

A felnőtt vezetők évente átlagosan negyven napot áldoznak cserkészetre, természetesen fizetség nélkül. Egyöntetűen vallják, karrierjük során magyarságuk megtartása az amerikai versenyhelyzetben inkább előnyt jelentett, mint hátrányt. Példaként Dömötör Gábor megemlíti, úgy 200 körüli azoknak az egykori aktív cserkészvezetőknek a száma, akik Magyarországon vezető pozícióban dolgoznak. Ma a Külföldi Magyar Cserkészszövetség – a négy kontinensen, Európa, Észak- és Dél-Amerika, valamint Ausztrália – négyezer embert fog össze, a magyar emigráció egyik legtekintélyesebb ifjúsági szervezete.

Hogy milyen személyes sorsok, áldozatvállalások és szellemi befektetés rejlik e mögött, arról mindennél többet mond a fenyőkatedrális története, a szabadtéri misék helyszíne. Az égre magasodó fákat ötven évvel ezelőtt ültették. Törzseiken aranylapocskák csillognak. Rajtuk az elődök nevei, akiknek a megmaradás, az építkezés köszönhető. Nehéz visszaadni a látványt, amint a sokféle országból érkezett fiatalok a hazulról hozott marék földet az oltár elé helyezték.

Ha az ember egyszer is átéli ezeket a pillanatokat, megérti, hogy komoly, felnőtt emberek miért is kötelezték el ide magukat. A vezetők ugyanis civil életükben menedzserek, cégek csúcs- vagy középvezetői, ügyvédek, humán és műszaki értelmiségiek. A szervezést vagy az éjszakai órákban, hivatalos munkaidejükön túl végezték, vagy a hétvégeket szánták rá – mesélte egyikőjük. Ahhoz, hogy tíz napig tanítsanak, programokat dolgozzanak ki, a

szabadságukból csíptek le, vagy éppen az itt töltött idő jelenti az évi szabadságot. Társadalmi státusukból ítélve – aminek persze itt, most semmi jelentősége nincs – a világ bármely luxusüdülőjében lógathatnák a lábukat. Hogy miért nem ezt teszik, azt igazán csak néhány nap múltán értettem meg. Amikor láttam, miként keveredik a fegyelmezettség és a játék, milyen tiszta érzés a csillagos ég alatt énekelni, milyen természetesen váltja fel a harsogó vidámságot a csend.

A szövetség elnökét, Lendvai Lintner Imrét egy percig sem láttam pihenni. A cégénél komoly pozíciót betöltő mérnökember, más közéleti tevékenységet is vállalt, a magyar–amerikai koalíció alelnöke. Ahogyan társai is, a cserkészlet szellemiségét „otthonról” hozta, aztán szülőként terelgette érrefelé gyermekeit. – Ennek az elkötelezettségnek a megtartásához a hozzátartozók segítsége elengedhetetlen. Akik a hétvégeken a magyar nyelvű foglalkozásokra járatják gyermekeiket, hosszú autóutakat tesznek meg, és más programokról mondanak le. Egyre többen ismerik fel, hogy egy kelet-európai nyelv és a kultúra ismerete a mai versenyszférában különlegesség, érték. Ma már egyáltalán nem ritkaság, ha az egyetemi tanulmányokról van szó, hogy a fiatalok Magyarországot választják – magyarázza. Sokat adnak a nyilvánosság előtti szereplésre, s ez szintén jó útravaló. Ha egy társuknak segítségre van szüksége Erdélyben vagy a Kárpátalján, egy telefon vagy drótposta kérdése, máris van, aki gondoskodik róla. Erre az összetartozásra a világ bármely pontján számítani lehet. Ami a jövőt illeti, a világszövetség számára új erőket jelent majd a Kárpát-medence fiataljainak bekapcsolódása. – Az alapvető elvekből sosem engedtünk, de a módszereinket azért hozzáigazítottuk a változó időkhöz – idézi vissza Dömötör Gábor az elmúlt hat évtized szellemiségét.

Olykor kilométerek ezrei, eltérő társadalmi és kulturális adottságok választják el egymástól e közösség tagjait. Van viszont egy szorosan összekötő fonál: a magyarságismeret tananyaga. Öt éve vezették be e stúdiumokat, új tankönyveket, a gyakorláshoz szükséges feladatsorokat dolgoztak ki magyar irodalomból, történelemből, földrajzból. Az amerikai oktatási munkájukkal párhuzamosan tanulási lehetőségeket létesítettek Magyarországon. Eddig több mint kétszáz fiatalot küldtek a tengerentúlról a Balassi Bálint Intézet tíz hónapos tanfolyamaira. Megszervezték azt is, hogy hat magyar középiskola fogadja egy évre vagy ennél rövidebb időre gyerekeiket. – Magyarországnak van valamije, ami ilyen formában még sosem volt. Egy hatalmas, külföldi delegációja – hívta fel a figyelmet a tiszta értékekben és fiatalságban rejlő erőre Dömötör Gábor.

* * *

Dömötör Gábor kitüntetése

Nagy öröm és megtiszteltetés érte szövetségünket: Dömötör Gábort a Magyar Köztársasági Érdemrend Tisztikeresztjével tüntette ki a Magyar Köztársaság elnöke, Dr. Sólyom László. A kitüntetést a New York-i Főkonzulátus október 23-i megemlékezése alkalmából Németh Zsolt, a Magyar Parlament Külügyi Bizottságának vezetője, nyújtotta át Gábor bának.

Gábor bá köszönetében kihangsúlyozta, hogy a kitüntetést a KMCSSZ díjának tekinti, nem

sajátjának. Majd néhány mondatban ismertette munkánkat, kiemelve, hogy négy kontinens magyar ifjúságát neveli szövetségünk, immár 60 éve.

Szívből gratulálunk és további jó munkát kívánunk, Gábor bá!

* * *

Magyaródy Szabolcs, cscst.

A magyar szolidaritás tüze

Évről-évre terjed mozgalmunk. A Külföldi Magyar Cserkészszövetség felhívására, az idén ismét jóval többen csatlakoztak, mint tavaly. Örömkre egyházak, egyesületek hivatalos évi programjukba foglalták ezt már hagyománynak nevezhető megemlékezést. A Kárpát-medencei magyar cserkészcsapatok is sok helyen lelkesen léptek soraink közé. Nekik sokat jelent a világ magyarságának szolidaritás vállalása, különösen a tavaly December 5-i gyásznapi után.

Az idén, mint eddig is, a Csendes óceáni nemzetközi dátumvonalától nyugatra, Új Zéálámban és Ausztráliában lobbantak először lángra a gyertyák, mécsesek, tábortüzek. Áthaladva Ázsián, Európán, Amerikában a Hawaïi Szigetek fővárosában, Honoluluban hunyt ki a tűz, hogy jövőre újra lángralobbanjon, hirdelve az egész világon szétszórta magyarság megbonthatatlan összetartozását.

Reméljük, hogy a magyar kormány törvénybe iktatott nemzeti mozgalommá nyilvánítja a Cserkészszövetség 1933-ban elkezdett, majd újjáélesztett kezdeményezését, illetve új nevet és értelmet ad a Szent István napi tüzijátéknak.

Köszönjük mindazoknak, akik velünk ünnepeltek egy gyertya, mécses vagy tábortűz gyújtásával. Rövid szemelvények a leveleikből:

*

Méltányolom az indítványt, s mint magánszemély csatlakozom hozzá. Augusztus 20-án Virginia, USA-ban is meggyújtjuk a gyertyát családi kereteken belül. Remélem nagyon sokan fognak csatlakozni ehhez a nemes kezdeményezéshez. Babuskov Edina

*

A viharos idő miatt a szobában gyújtottunk gyertyát és elénekeltük a Székely himnuszt. A legkisebbik fiamat, akit Farkasnak hívnak, úgy megindította dolog miután megkérdezte miért ég a gyertya, hogy bejött a dolgozószobámba a Keresztért, letette az asztalra a gyertya mellé és imádkozott. Mégcsak nyolc éves és még sosem tett ilyet. Nagyon meglepődtünk. Még nem láttuk imádkozni. Lónay Gyula

*

Igen, részt vettünk vagy 21-en fent északon egy nyaralóban, tábortűzet gyújtottunk, megjónéhány gyertyát is. A "szellő zúg távolla" fejeztük be az estét...

(Lamperth) Zoli (Canada)

*

A csikmadarasi 04-es Szent István cscs. cserkészei résztvettek a Szolidaritás Tüze elnevezésű programon. Bálint Lóránt, cserkészvezetők

A nagymegyeri 23. sz. Arany János cserkészcsapat idén is csatlakozik ehhez a nemes kezdeményezéshez. Sőt, a SZMCS III. Szövetségi Nagytáborában külön is foguk propagálni.
Csémi Szilárd cst. – Kismedve

*

Igen, kovásznai otthonomban gyertyát gyújtottam, kivettem az ablakba, és az ott lobogott másfél órán át. Közben a világ minden részén fellobbant lángokra gondoltam, s arra az egységre, amely szükségeltetne.
Gazda József

*

A 16. sz. Báthory István cscs. Szilágysomlyón bekapcsolódott e nemes kezdeményezésbe.
Erdei János cs. vezető

*

Az 50. sz. Hunyadi cserkészcsapat nevében írok. Csatlakozunk az indítványhoz, és augusztus 20-án este 9 órakor égni fog a tábortűz Szombathelyen a cserkészotthon udvarában.
Husz Endre cst.

*

Idén már másodízben veszünk részt a horgosi (Délvidék, Szerbia) cserkészcsapattal a Magyar Szolidaritás Tüze megtartásában. Tavaly tovább is adtuk e kezdeményezést a balatonboglári cserkészcsapatnak.
Vass Zoltán, cst.

*

Minden évben részt vettünk az akcióban! Azóta, amióta meghirdették.

Karasszon Attila, Ausztrália

*

Nálunk, Hollandiában is fog égni – mint a múltban is – egy mécses, mint a Szolidaritás Tüze!
Nickl Károly, Hollandia

*

Ezúton szeretném tudatni Vele, hogy a magyar szolidaritás tüzeinek gyújtásába csapatommal bekapcsolódunk. (60. Sík Sándor cserkészcsapat, Tardoskedd, Szlovákia)
Asztalos Orsolya (a 3. CSTVK-ból)

*

Örömmel jelentem, hogy a Magyar Szolidaritás Tüze Dunedinben, Új Zealandon is meggyulladt augusztus 20-án, szombat este 9-kor
Speizer Imre, Új Zealand

*

A finnországi Magyar Gyülekezet istentiszteleten emlékezett meg és imádkozott. Augusztus 20-án szombaton 21 órakor fellobbant a gyertyaláng és égett 24 órán keresztül, legalább is itt, Tamperében, több helyen.
Tanító Béla

*

A pécsváradi 670. sz. Zengő Cserkészcsapat pécsváradi és hosszúhetényi barátainak kíséretében 2005. augusztus 20-án 21 órakor a Zengő csúcsán meggyújtja a Tüzet.
Jó Munkát!
Antal Géza, apátplébános, cspk.

*

A 165. sz. kazincbarcikai Jókai Mór cserkészcsapat ifjabb cserkészeivel augusztus 19-22-ig egy tiszaujvárosi partyán vettünk részt 15 fővel. Tábor tüzet nem tudtunk gyújtani, így mécsesekkel, gyertyákkal pótoltuk ezt.
Józsa "Jo-Zsó" István, st.

*

A Makk család (Honolulu, Hawaii), Gracza Rezső (USA), Kókai Tibor (Canada), Tóth Károly Antal (Svédország), Forgách Péter (Buffalo, USA), Jámbor László (Canada), Thomasné Szabó Katalin (Budapest), Derényi Mária (Muscat, Sultanate of Oman), Aldobonyi E. Judit, Ursényi Gábor és családja. Hamiltonban a Magyaródyéknál: Kardos Géza, Déry Lajosék, Seregélyes Márton.

A több oldalas teljes listát villámpostával küldtük el a jelentőknek. Természetesen ez csak egy csepp a tengerben, mert kevesen jelentettek.

* * *

Szigeti László

Nem beszélni – csinálni kell...

Beer Miklós püspök a cserkészlet értékeiről

Az Új Emberből átvéve

Milyen lehetőséget és feladatot jelent a cserkészlet az egyház számára? Fesztivál-cserkészlet vagy jellemnevelő cserkészlet? Többek között e kérdésekre keresték a választ március 9-én az úgynevezett Egyházi Konvent résztvevői. A találkozót a Magyar Cserkészszövetség Táborkereszt Katolikus Közössége rendezte meg immáron tizenkettedik alkalommal, hogy a cserkészekkel foglalkozó Kárpát-medencei lelkipásztorokkal és a csapatokat fenntartó iskolák vezetőivel közösen gondolkodjanak a mozgalom jelenéről és jövőjéről. A találkozó kapcsán beszélgettünk az egyik előadóval, Beer Miklós váci megyés püspökkel, akiről köztudott, hogy lélek- és testközelségből egyiránt ismeri a cserkészletet. Amikor személyes élményeiről kérdezem, nevetve mondja: "Hát azért lettem ilyen nagyszerű ember, mert cserkész vagyok..."

- A háborúban meghalt apám, ezért a keresztapám nevelt, aki valaha piarista cserkész volt. Ő sokat mesélt a kirándulásairól, a csónaktúrákról, a táborokról, a dániai jamboree-ről. Később ő maga is vitt minket, gyerekeket kirándulni. Mi is sokat evezünk vele a Dunán, megismertette velünk a természet szépségeit, megszerettette velünk az erdőt. Az ötvenes években táborozásokat rendezett nekünk a zebegényi kertünkben, ahol cserkészdalokat tanított. Másik nagy élményem, hogy 1956-ban részt vehettem egy nyári piarista táborban, egy Balaton-kerülő evezős túrán, amelyet Kemenes László atya vezetett. Ez gyakorlatilag cserkész tábor volt, este táborveréssel, közös főzésekkel. 1957 nyarán Vajda Józsi bácsi, aki később váci segédpüspök lett, a börtönt kockáztatva Balatonakaratyára vitt minket, zebegényi ministránsokat. Ez már csakugyan egy tökéletes cserkész tábor volt – akkor voltam tizenöt éves. Egész életre szóló élmény volt számomra, hogy ott mindent mi csináltunk. Amikor plébános lettem, én is vittem a gyerekeket kirándulni, és láttam, ahogy megszerették a természetet, nem nyafogtak a nehézségek miatt, öntevékenyek lettek.

Püspök atya szerint mitől vált olyan sikeres személyiségformáló, jellemnevelő "módszerré" vagy inkább életprogrammá a cserkészlet?

- A cserkészpedagógia zsenialitása, hogy játszva tanít. Meggyőződésem, hogy ezt a módszert a katekézisünkben sem szabad figyelmen kívül hagyni. Fontos, hogy

örömmel vegyenek részt benne a gyerekek. A cserkészpedagógia másik sarokpontja, hogy nem felnőttek "gyötrik" a gyerekeket, hanem egy náluk néhány évvel idősebb társuk vezeti őket. Ő sokkal nagyobb hatással van rájuk, mint egy "hivatalos, felnőtt bácsi". Bizalom jellemzi ezt a pedagógiát a tizennégy-tizenöt éves kamasz iránt, akire rábízunk egy örsnyi gyereket. Így ő maga is formálódik, észrevétlenül felelősségre nevelődik – épp azzal, hogy a kicsikért is felel. Ez aztán az egész mozgalomra igaz, amelynek a vezetését az így nevelkedett fiatalokra kellene bízni.

Sokan egyáltalán nem – vagy éppen rosszul – ismerik a cserkészpedagógiát...

- Nagyon fontosnak tartom, hogy egyelőre legalább nálunk, a váci katolikus tanítóképző főiskolán tanítsák, elmondják a különböző pedagógiai módszerek sorában a cserkészeti alapítójának, *Robert Baden-Powell*nek az alapötleteit, amelyeknél jobbat szerintem nem találtak még ki.

A mozgalom önmeghatározása szerint valláserkölcsei alapokon nyugszik, külön felekezeti lelkiségi közösségei is vannak: a katolikusokat a Táborkereszt, a protestánsokat az Ichtüsz fogja egybe. Sajátjának vagy inkább idegen testnek érzi "az egyház" a cserkészeti?

- Papi körökben sajnos mind a mai napig tapasztalható egy kicsit lekezelő magatartás, bizalmatlanság a cserkészettel szemben. Sokan elegendőnek tartják, hogy vallási ismeretekre oktassák a gyerekeket, és nem az egész embert szólítják meg. Pedig a papnak is az Úristen által teremtett egész embert kellene megcéloznia – és a cserkészeti átfogó pedagógiája éppen ezt teszi. Ezért kap benne hangsúlyt a sport és a természet közeli élet is, a természet csodáinak megismerése, az egymás iránti felelősségérzet. De fontos szerepet játszik benne a nemzeti hagyományok őrzése, a zene szeretete, az öntevékenység, a fegyelem, az ötletesség – egyáltalán az, hogy a gyerekek jól érezzék magukat a bőrükben. Ráadásul egy nagyszerű program szerint. Amikor táborozni megyünk, nem kell azon gondolkodnunk, hogy mit csinálunk, ha nem lesz jó idő... A "forgatókönyvben" sok minden szerepel: táborépítés, csillagtúra, forgószinpad, akadályverseny, számháború, métázás, kézművesnap vagy éjszakai őrsg. Úgy elrohan az a tíz nap vagy két hét, hogy észre sem vesszük, hiszen szinte minden perc ki van töltve.

Vannak, akik azt mondják: a cserkészeti csak úgy "mellékesen" vallásos...

- Baden-Powelltől is számon kérték, hogy a cserkészettel kapcsolatban külön nem beszél Istenről. Erre ő azt felelte: "Miért, a levegőről sem szoktunk külön beszélni, de jól tudjuk, hogy nélküle nem létezhetünk." A vallásosság nem egy plusz program a cserkészeti, hanem az egésznek a miliője, a légköre. A természetben a Jóisten ajándékát látjuk, egymás iránti felelősségünkben az Úristen előtti felelősségünket éljük meg, és az egész mozgalom eszménye Jézus Krisztus személye. A tíz cserkészeti törvény tulajdonképpen az evangéliumi gondolkodást tükrözi.

Az Úristen azt szeretné, hogy olyan emberek legyünk, ahogyan azt nekünk Jézus Krisztusban megmutatta. Ő az imádságból táplálkozva segített a másik emberen, gyógyított, együtt örült a többiekkel. Jelen volt a mindennapi életben. Nemcsak akkor vagyunk vallásosak, amikor imádkozunk, hanem akkor is, amikor jók vagyunk

egymáshoz, szeretjük egymást vagy épp vigyázunk a kicsikre.

Nem csak a cserkészetre vonatkozik: mai keresztény életünk bénultságának érzem, hogy azt sokszor csak a templomon belül tudjuk elképzelni. Pedig a liturgia vagy a szentségimádás a vallásosságunknak "csak" az egyik része: a töltekezés ideje. A templomból kilépve válik igazi feladattá, hogy hogyan éljünk keresztény, azaz krisztusi emberként.

Gyakorlatiasságával a cserkészlet ebben is sokat segíthet...

- Egy szellemes elmélkedést olvastam nemrég: valahol alakítanak egy halászegyesületet és egy konferenciaközpontot. Rendeznek is egy nemzetközi konferenciát, amelynek a végén valaki megkérdi: "Tulajdonképpen van köztünk valaki, aki halászott már életében?" "Ja, arra nincs időnk, mert konferenciázunk" – felelik neki. Ez a cserkészettel kapcsolatban különösen fontos: nem beszélni kell róla, hanem csinálni kell. Ha a gyerek nyolc-tizennégy éves korában nem kap szép élményeket, "ha nem veszi észre a csillagos eget", akkor később azt már nem fogja pótolni. De tulajdonképpen ezeket az élményeket kapták a gyerekek a Regnum-táborokban, vagy a nyolcvanas évektől az igazán élő plébániák ifjúsági hittantáboraiban is.

Említettük már: természetesen nem csak katolikus cserkészek vannak. Ahol komolyan veszik a mozgalmat szellemiségét, ott a vallások közötti békéről sem csak beszélnek, hanem meg is élik azt...

- A cserkészlet csaknem ötven évvel megelőzte az ökumenikus mozgalmat. *Sík Sándor és Karácsony Sándor* a mozgalmat vezető pedagógusegyéniségeiként már a XX. század első évtizedeiben megvalósították az ökumenét. A közös cserkészprogramok nemegyszer lehetőséget teremtenek, hogy együtt imádkozzunk protestánsokkal. Ezzel nem összemossuk a vallásokat, hanem tiszteljük egymást, örülünk annak, hogy a miatyánkot együtt mondhatjuk. A mai társadalomban sokkal nagyobb szeretettel kellene együtt lennünk. A cserkészlet az egész társadalmat átjárhatná az ifjúság nevelésén keresztül.

* * *

Gyulassy Györgyi, cscst.

A vándorcserkészlet első lépései *Elhangzott a Közgyűlésen 2005 április 9.*

A vándorprogram előkészítése, kipróbálása, és most már két évi futtatása körülbelül olyan volt, mint a sötétben botorkálás. Itt egy téves kanyar, ott egy ág, amibe belekapaszkodtunk, amott a göröngy, ami útunkba állt és végül kivezetett a derengő fény felé valamiféle dombtetőre. Hát most innen a dombtetőről szeretnék nektek kicsit beszámolni a vándorprogram hogyanjáról.

Ha megnézik a vándorprogramot, láthatjátok, hogy eltér más roveryagtól abban, hogy nem szakosítja magát egy különleges területre. Például ilyenkor az amerikai rovereknél már vannak vízi-cserkészek, hegymászók, regös cserkészek, stb. Nálunk a svédasztal megoldást találtam célszerűnek. Több oknál fogva tartottam ki a vegyülék-fajta program mellett: 1)

Nincs meg a létszámunk, hogy egy csapatban egy őrsnyi olyan fiataalt találjunk, aki mind vízicserkész akarna lenni. 2) Nincs megfelelő kiképzőnk sem. 3) Nem biztos, hogy van víz szövetségünk minden csapatához közel, és ha van is, a négyévszakú területen fél évig be van fagyva!... és hát mi télen is akarunk cserkészkedni, no és városban is, ahol a szökökútban nem lehet kenuzni! 4) És a legfontosabb számomra, hogy a vándoranyag a fiataalt arra serkentse, hogy ne csak azt csinálja, amihez ért, amiben jó, ami könnyen megy, amit szeret csinálni, hanem azt is, amiért nyújtózkodnia kell, ami kibillent a megszokottból, ami rávezeti olyan térre, amit talán még sose próbált ki és talán nem is próbálna ki, ha nem vállalná a vándorpróbát. Hogy ne csak egy irányba fejlődjék, hanem önképét, látókörét tágítsa és ezáltal leküzdjön olyan korlátokat, amelyeket már kiépített saját magáról, akár ő maga, akár a környezete.

Hányszor hangzott el az utóbbi két év alatt: "Én nem vagyok ügyes kézügyességben, én képtelen vagyok korcsolyázni, én utálok az operát, két ballábam van, nem tudok táncolni"... Már 16 éves korban mennyi kialakult negatív kép és önkép! S akkor jön a vándorprogram a minimális követelmény-listával, amelyben az áll, hogy ahhoz, hogy valaki megszerezhesse a szürke nyakkendőt igenis el kell mennie operába, és meg kell tanulnia a szalontáncokat is, akármennyire nem divat ez, és a két-balkezes be kell fejezzen egy komolyabb kézügyességet, és a dadogó esetlen kamasz, aki rosszul tud magyarul, előadást kell tartson rajának valamilyen témáról magyarul!... És a fiatal leküzdő gátlásait, és ezáltal önképe alakul, módosul, és rádöbben, mire képes, önbizalma épül... És elhangzik: "Györgyi néni, ez az opera egész jó volt, máskor is megyünk? ... Életemben először korcsolyáztam, és nem törtem ki a nyakam! ... Györgyi néni, a bálban táncoltam a csacsát: tetszett látni? – És mit tanult a fiatal ezáltal kapcsolatáról a külvilággal? Hogy nemcsak arra képes, és azt tudja élvezni, amihez ért, hanem végtelen a lehetőség, amire képes; ha egyszer leküzdő azt, amihez nem ért, amitől fél, vagy amiről nem tudja, fog-e sikerülni. Ez a folyamat építi őt tovább... Így lettem én is csapatparancsnok, pedig roppant ágáltam ellene, hogy én ehhez nem értek, így lettem kiképző a Corvina táborban, amihez úgy éreztem, szintén nem értettem, aztán körzeti parancsnok, amihez még inkább nem értettem, aztán vándorvezetőtisz, ... amihez talán csak most kezdek érteni. És így lett sok cserkészvezetőből vezető, nemcsak a cserkészletben, de a munkahelyén is, a vállaláson, és aztán a velejáró rádöbbenésen keresztül, hogy ez nem is olyan nehéz, hisz ez olyan, mint amit a cserkészletben is csinálunk...

Mik is azok a területek, amelyeket fontosnak tartottam ahhoz, hogy egy fiatal tágítsa látókörét, és amelyekre a vándoranyagot építettem? Őt témakörre osztottuk az anyagot: kultúra, magyarság, cserkészstudás, szolgálat, emberépítés (jellemnevelés). Ugyanaz az anyag, amire a Cserkész I, II, III próbarendszer is épült, azzal a különbséggel, hogy a foglalkozás nehézségét a vándorkorra szabtam, kiegészítve a kultúrához tartozó pontokkal.

A Vándor-vezetőségem első korszakában felállítottam a próbaanyagot, az utóbbi két évben pedig kipróbáltam gyakorlatban, mivel Garfielden én vezettem a vándorrajt. A gyakorlaton keresztül kialakult nemcsak az, hogy mi működik legjobban, mi nem, hanem az is, hogy hogyan legjobb megszervezni a vándorgyűléseket. A heti gyűlések mellett így kötöttünk ki a havonta egyszeri nagygyűlésnél, amely péntek este kezdődik és szombat délig tart, és amelyen a vezetők is részt vesznek. Ez a megoldás lehetőséget ad a vezetőknek is a továbbfejlődésre, a vándorok pedig visszakérülnek abba a korcsoportba, ahonnan

kikerültek amikor cserkész társaságaik elmentek öv. táborba és vezetők lettek. Szóval megint a bandában lehetnek. A hosszabb idő lehetőséget ad időigényesebb programok levezetésére. E két év gyakorlatán keresztül sikerült felállítani egy 20 pontból álló követelmény listát, amely elvégzendő mielőtt a fiatal megszerezhetné a szürke nyakkendőt. Így biztosítjuk, hogy a vándorra válás nem ingyenes klubba tartozás, hanem komoly munka és kitartás eredménye. Aki ezt meri vállalni, beletartozik az elitek közé, és hordhatja a vándorkalapot is a különböző jelvényekkel, amelyek jelzik, hány próbapontnál tart, még mielőtt a szürke nyakkendőt viselhetné!

Tervem a következő két évre az, hogy folytatom a vándorraj vezetését Garfielden olyanmód, hogy lassan átadom vezetését a következő generációnak. Szeptemberben tervezünk egy portyát az Adirondacks hegyekben, ahol megtörténik az első vándoravatásunk. Remélem, hogy felbuzdulva a garfieldi sikeres vándorprogram láttán, más városokban is sikerül beindítani a vándorprogramot, és lassan kialakul szövetségünkön belül egy vándorhálózat, amely lehetővé teszi, hogy túrákat tervezhessünk együtt más városokban élő vándorokkal együtt. Ezt már a múlt nyáron meg is kíséreltük: 12 cserkész vett részt egy kaliforniai vándortúrán Garfieldről és Washington DC-ből. Nagy élmény volt a Sierra hegység csúcsait megmászni. Következő nagy tervünk az argentinai magyar cserkésztestvéreinket meglátogatni, vagy Erdélyben megtenni egy utat. Erre a túrára már előre meghívok minden szövetségünkben felavatott vándort.

Addig is, jó vándorcserkészettel kívánok nektek, és találkozunk a csúcson!

* * *

Dr. Forgách Péter köztársasági elnöki kitüntetést kapott

Az óhazát tevékenyen segítő hűségéért, a magyar fiatalok számára nyújtott segítségért

Mádl Ferenc a következő szavakkal nyújtotta át a kitüntetést:

A Gyöngyösön született Forgách Péter retinasebész azzal a céllal indította útjára a piarista rend alapítóról elnevezett Calasancius Training Programot, hogy minél több felelősen gondolkodó magyar fiatal tanulhasson az Egyesült Államokban. Segítségével 1994 óta több, mint százhusz hazai és határon túli magyar fiatal kaphatott ösztöndíjat, szerezhette diplomát, vehette részt többhónapos szakmai gyarkolaton. Az Ösztöndíj Program "spiritus rectora"-ként újabb és újabb ötletekkel segíti a Magyarországon saját lábára állt, egykori ösztöndíjasok által vezetett testvér-alapítvány működését. Újabb korosztályok és újabb régiók kapcsolódhatnak a jövő magyar értelmiség vezetőinek képzési programjaiba. Ezért szerveznek vállalkozói szemináriumot középiskolásoknak a tanév során Budapesten, Szegeden, és nyaranta Csíkszeredán. Forgách Péter nap mint nap példát mutat hazaszeretetből, és saját példájával ösztönzi a diákokat az anyagi áldozathozatal, a jótékony célú adakozás, a vállalkozás, és az önkéntes munka fontosságára, a köz javáért érzett felelősségre. Ebben a magyar nyelvet és kultúrát hűségesen őrző családj minden tagja mögötte áll. Köszönet érte!

A CTP program történetét és működését maga Forgách Péter ismerteti.

A piaristáknál jártam gimnáziumba, ahol nagyon magas prioritást adtak a tudásnak, a tanulásnak és a magyarság szolgálatának. Résztvettem a Külföldi Magyar Cserkészszövetség munkájában, ahol ugyanezek a prioritások megvoltak, tehát ebben a gondolatvilágban nőttem föl.

Egy 80 éves szemorvos barátunk, dr. Keve Mária, megkönyékezett azzal, hogy felnőtt fiának szerezzek valami lehetőséget, hogy üzleti angolt és üzleti gondolkodást tanuljon itt Buffalóban. Mária néni egy egy-két hónapos tanfolyamra gondolt. Ezzel kapcsolatban felhívtam a Buffalói Egyetemen egy kedves barátomat, Professor John Thomas-t, akinek fölvezoltam a kérést, és ő mindjárt szívélyesen segített. Említette, hogy ő épp ilyen programot futtat minden nyáron, külföldi diákok számára. A program két hónapos, az első hónapban üzleti angolt, a másodikban pedig üzleti gondolkodást tanítanak. A magyarországi úriembernek sikerült ezt az ösztöndíjat megszerezni, és 1990-ben részt vett ezen a tanfolyamon.

Ez volt az "öskorszak", és ekkor kezdett kifejlődni bennem, hogy a jövőben is hasonló programokat kellene indítani, illetve ezt folytatni.

Még '91, '92, '93-ban ugyanerre a programra kijött több magyarországi üzletember a segítségemmel. Ezek a programok mind csak nyárra szorítkoztak, egy-két hónapos időre.

A következő nagy lépés 1993 őszén történt, amikor Edöcsény András cserkészbarátom megkönyékezett, hogy valamivel próbáljak segíteni a Szent Ignác kollégiumban tanuló diákoknak. Mivel egy katolikus kollégiumról volt szó, ajánlottam neki, hogy menjünk el a helyi katolikus egyetemekre, és próbáljuk ösztöndíjakat szerezni a diákjainak.

Fel is kerestük a Canisius és a Niagara Egyetemeknek az elnökeit, és egy jól előkészített előadással sikerült rábeszélni őket, hogy adjanak ösztöndíjakat. A Canisius egy ösztöndíjat, a Niagara két teljes ösztöndíjat adott, bentlakással együtt, ezenkívül orvostanhallgatók részére lehetőséget kaptunk, hogy bentlakók legyenek a Sister Hospitalban és részt vegyenek a klinikai oktatáson. Első diákjaink 1995-ben jöttek a Niagarára, illetve a Canisius Egyetemre. Hivatalos válogatás ekkor még nem volt, hanem ismerősök ajánlatára vettünk fel diákokat. Szerencsére minden idekerülő diák kiváló teljesítményt nyújtott. Az orvostanhallgatói program gyönyörűen beindult, és miután tíz orvostanhallgató magánúton volt itt, a programot átadtam az HMAA-nek, akik karöltve a buffalói egyetemmel és magyarországi négy orvosi egyetemmel hivatalos szerződést fogalmaztak meg, aminek keretein belül évi húsz orvostanhallgató jött ki. Ezt a programot 1999-ig én adminisztráltam.

A program másik ága pedig: fiatal magyar egyetemisták kétéves tanfolyamra való behozatala az előbb említett egyetemekre, masters fokozatra. Ezt a fokozatot választottuk, mert akik erre jönnek, már minimum 22-23 évesek. Otthon már elvégeztek egy egyetemet vagy főiskolát, és van elképzelésük, hogy mit szeretnének az életben. A masters fokozat két évig tart, ami elég annyira, hogy megismerjék Amerikát, megszeressék, de honvágyuk megmaradjon, hogy hazamenjenek.

A magyar egyetemisták kiváló teljesítményének híre eljutott a többi helyi egyetemhez, ennek öröme sikerült még ösztöndíjat szerezni a D'Youville College-ba, a Medaille College-ba és a Trocaire College-ba.

Mivel ennyi egyetem lett bevonva, egyértelművé vált, hogy én ezt egyedül nem tudom adminisztrálni.

Épp akkortájt jött ki a programon keresztül Borka Balázs, akinek odahaza nagy tapasztalata volt a regnumos ifjúsági csoporttal. Balázs a Canisius-ban tanult, és rengeteg alkalmam volt vele társalogni a programról és a jövőbeli lehetőségekről. A végén megállapodtunk, és Balázs elvállalta, hogy a program magyarországi részét adminisztrálni fogja, miután hazamegy Magyarországra. Ekkor megalapítottam a Steven Gerencsér Calasancius Fund-ot, ami egy családi alapítvány, és amin keresztül a CTP adminisztratív költségeit fedeztem. Gerencsér István után lett elnevezve, aki az én lelkiatyám és egykori igazgatóm volt a buffalói Calasancius iskolában. Balázs vezetése alatt továbbra is kíváló képességű diákokat toboroztunk; hamarosan évi 8-10 diák tanult itt Buffalóban. Remek magyar közösség alakult ki.

A következő nagy változás 1999-ben történt, amikor már kb. 45-50 magyar vendiák volt Magyarországon, akik Buffalóban végeztek. Összehívtam őket egy beszélgetésre, és feltártam előttük azt a tényt, hogy ez a munka csak akkor mehet tovább, ha ők is részt vesznek benne. Vagyis, egy kuratóriumot állítanak fel a munka szétosztására: új diákok toborozása, szűrése és felkészítése Amerikára. Javasoltam, hogy kezdjenek el pénzgyűjtési akciókat a diákok kiadásainak részbeni fedezésére. Ne várjuk el az amerikaiaktól, hogy hosszútávon ők finanszírozzanak mindent, hanem egy idő után legyünk olyan helyzetben, hogy bizonyos mértékben mi is, vagyis saját öreg diákjaink, vállalni tudjuk a diákok tanulmányi útját.

* * *

60 éve...

A II. Világháború után Ausztria és Németország menekülttáboraiiban gyakorlatilag a nulláról indulva kellett felépíteni az első időben spontán módon szerveződő csapatok irányítását. Az indulás körülményei ma már meglehetősen romantikusnak tűnhetnek, habár azokat az éveket megélni, mint szemtanúk beszámolóiból tudjuk, embert próbáló feladat volt. Dr. Chászár Ede, a szövetség egyik vezetője később így emlékezett vissza erre az időszakra:

1945 - Százvezrek sínylődnék az európai menekült-táborokban. A vesztett háború tudata, a hontalanság s a nincstelenség csüggedéssel tölti el a szíveket. S akkor a menekült-táborok barakkjai közt, szinte a föld alól, megjelennek – apjuktól kölcsönzött katonasipkában, átalakított ingben, nadrágban, de árvalányhajjal – a fiatal magyar cserkészek sugárzó szemekkel és teli torokkal fújva az indulót: "Fiúk, fel a fejjel, a harsona zeng; Álljunk csatasorba vidáman!" Vezetőik csupa fiatal, alig van köztük harminc éven felüli. Apáik, volt parancsnokaik példáját követve a semmiből teremtenek virágzó mozgalmat, reménységet a reménytelenségben!"

Az első csapatkezdemenyezések

A legkorábbi szervezetek nyomaival 1945 nyarán találkozhatunk. A németországi Esensben ekkor indult egy kérészetű csoport, melynek az ősszel bekövetkező nagyarányú

repatriálás vetett véget. Hasonló szerveződésről számolt be személyes élményein keresztül Chászár Ede is:

1945 nyarán Felső-Ausztria egyik kisvárosában (Braunau) összeszerveződött egy jó őrre való legénycserkész. Nem tudták tétlenül nézni azt a bizonytalanságot, tétozást és félelmet, amiben a nyugatra menekült magyarok éltek. Hogy felrázzák őket a fásultságból, összedugták a fejüket. Előkerültek a daloskönyvek, hangszerek.

A táborélet egyhangúságát tábortűzzel, bábszínházzal, néptáncsal enyhítették, a nézőik között nemcsak a lágerek lakói, hanem amerikaiak, osztrákok és más nemzetiségűek is voltak. A más táborokénál nyitottabb helyzetükre utalt, hogy nagy tőrakat tehettek az Alpok hegyei között. Ilyen őrsi szerveződések a többi táborban is elindultak, és össze tudták fogni a fiatalokat.

(Folytatása Marosvári Attila A magyar cserkészlet az emigrációban... című könyvében. Kapható a Cserkészboltban.)

* * *

Papp László

Messzi tábortűzek

"Válogatás az öt földrészen élőmagyarságot összetartó legszebb népdalainkból" címmel a Dömötörné Kokron Margit Alapítvány hatvan népdalból álló gyűjteményt adott közre CD lemezen, könyvalakban mellékelve a kottákat és szövegeket.

Ez a szöveggyűjtemény és dallam-kincs: zenei anyanyelvünk, talán legerősebb összekötő kapcsunk. Ezt példázza Dömötör Gáborné, Kokron Margó élete is.

Margó Budapesten született, gyermekkorának első éveit Hódmezővásárhelyen töltötte. A háború végén, hat éves korában hagyta el szüleivel Magyarországot. Svájcban, Chilében, Braziliában nevelkedett. Sao Paoloban lett cserkész, aztán egész életét a külföldön felnövő magyar fiatalok nevelésének szentelte. Működésének legkimagaslóbb teljesítménye népi értékeink tanulmányozása és továbbadása lett. Közel 2000 népdalunkat ismerte és feladatának tekintette azok rendszerezését, közreadását. Korán bekövetkezett haláláig ennek a gyűjtésnek mintegy negyedét tudta rendszerbe foglalni és kiadásra elkészíteni.

Margó munkásságának az emlékére alakult meg a Connecticut-i Magyar Kultúr-Egyesület és a Külföldi Magyar Cserkészszövetség támogatásával az emléket megőrző alapítvány, azzal a céllal, hogy életművét - a magyar népi kincsek terjesztését - folytassa. A jótékony célú szervezet első kiadványának bevételét kizárólag a sorozat folytatására fordítja majd.

A lemezen szereplő anyag válogatását Dömötör Gáborral együtt Végvári Vazul, Nagel Katalin és Guzrán Ilona végezte. A Margó által összeállított listából változatos, hiteles és szórakoztató gyűjteményt adtak közzé. Az 1600-as évekből származó virágénekek: "Áll előttem egy virágszál, örvendetes liliomszál", a kuruckori dalok, a világháborús katonanóták, a felelgetős balladaszerű énekek: "Csillagom révésem, vígy átál a Dunán..." meg a jólismert négysoros népdalok mind megtalálhatók itt. Ezek rendszerint az első sorban tájképet festenek ilyenképpen: "A citrusfa levelestől ágastól". A második sor egy

kérdés felvetése: "Kisangyalom, hogy váljunk el egymástól?" Aztán a következtetést vonja le: "Megválásom nem annyira sajnálom. Csak igazán szerettelek, azt bánom".

Az alapítvány felkérésére a dallamok és szövegek ellenőrzését, a zenei igazgató Vavrinecz Béla végezte. Ő szerződtette a kiváló népi énekeseket és a Bekecs együttes zenészeit Magyarországon. Az eredeti népi hangszerek: hegedű, brácsa, doromb, hat lyukú furulya, cimbalom, bőgő mellett használtak tárogatót, sőt gitárt is.

Amikor az Észak és Délamerikában, Ausztráliában, Európa országaiban a fellobbanó tábortűzek körül felhangzanak ezek a népdalok, gondolatban eltűnnek az elválasztó földrajzi távolságok. A szétszórtságban élők érzik, tudják, hogy összetartoznak. Ennek a kapocsnak a megerősítését szolgálja a "Messzi tábortűzek" lemezsorozat.

Hogy mit jelent ez a népi élmény az Amerikában született és itt élő fiatalok számára, azt jól le lehet mérni egy-egy itteni esemény alkalmával. Amikor a cserkészletben felnőtt lakodalmas pár barátai, fiúk és lányok, körben állva népdalokkal kelnek egymással versenyre, ahogy mostanában láttuk New Jerseyben, meghatva érezhetjük a magyar hagyományápolás összetartó erejét.

A CD lemez a hozzátartozó füzetrel együtt 20 US dollár plusz postaköltség.

GMDomotor@aol.com címen lehet megrendelni, vagy a Cserkészboltban: PGYURI@msn.com

* * *

HAZAMENTEK

Ft. vitéz Kölley György cscst., 1919–2004

Egy élet a kereszt és a cserkészliliom jegyében

Gyurkabá - vitéz Kölley György cscst., a Külföldi Magyar Cserkészszövetség Nyugateurópai I. kerületének parancsnoka - 85 éves korában, 2004. március 14-én hajnalban visszadta lelkét Teremtőjének.

Kevés magyar cserkészvezetőnek adatott meg az a köztisztelet Dunabogdány és Amerika között, mint neki. Ugyanakkor szintén kevés cserkészvezetőnek volt része abban az üldöztetésben, fenyegetettségben és végül a szovjet fogságban, amit neki a kommunista időkben hite és cserkészmunkája miatt kellett elszevednie. Gyurkabá sorsát feljegyezhattük mert ő a történeteket már a szabad világban mondhatta el. De azt is tudjuk, hogy szenvedett sok más 'névtelen' fiatal cserkészvezető is abban az időben, papok és civilek egyaránt. Legtöbbjüknek a sorsa csak az Úristennél van feljegyezve. [Hiszen azt is kevesen tudják, hogy a második világháború cserkész hősi halottainak száma körülbelül 3500 főre tehető!]

Gyurkabát 1929. február 6-án avatták cserkésszé, ismerte gróf Teleki Pál főcserkészt és Sík Sándort, a magyar kiscserkészlet megalapítóját. Első igazi cserkészfeladatát 1944. októberében kapta, amikor papnövendék korában üldözött gyerekeket kellett bújtatnia.

A világháború után az elsők között volt, akik elkezdtek talpraállítani a cserkészetet. Ez a hatalom új birtokosainak nem tetszett, mert azok a keresztény cserkészet helyett a kommunista úttörőszövetséget akarták létrehozni. Gyurkabát más aktív papnövendékekkel együtt az Andrássy út 60-ba hívták "beszélgetésre", amit a gyújtófogház után 1946-ban végül az Uralon túli munkatábor követett. Nyolc éves szovjetúniói raboskodása során végül Finn Karéliába került. Mint ismeretes, ezeket a táborokat, de már az utat is odáig, csak kevesen élték túl. De édesanyja otthon rendkívül sokat imádkozott érte. A végén egy litván tábori orvos, aki maga is régen cserkész volt, vette maga mellé és szinte ő tartotta életben, míg végül Sztálin halála után 1954-ben hazajöhetett.

Otthon először a szemináriumot folytatta Szegeden, majd Shvoy püspök intézkedésére Székesfehérvárra került, ahol 1956-ban pappá szentelték. Ezután Dunabogdányban kapott hitoktatói állást. Itt már táborokat szervezett fiataloknak és más cserkészfeladatot vállalt, bár nem szövetségi szinten, hiszen a hatalom a cserkészmozgalmat 1948-ban hivatalosan megszüntette.

Másodszor fogságban

1961. február 6-án a politikai rendőrség letartóztatott 120 egyetemistát, papot és néhány hívőt, Mindszenty József hercegprímás és a Vatikán zsarolására. Gyurkabát "államellenes cselekedetekkel" vádolták, három évet kapott, amit több paptársával Márianosztrán, Tökölön majd Sátoraljaújhelyen töltött.

Szabadulása után ismét Dunabogdányba került, ahol egy ideig háziőrizetben tartották. Öt év után kiengedték gyógykezelésre Svájcba. Második útja után már nem tért haza, hanem Münchenben lett ifjúsági lelkész. Csak ezután lehetett végre félelem nélkül pap és félelem nélkül cserkész...

Az I. Kerület parancsnoka

Nyugat-Európa több körzetében működtek ekkor már cserkészcsapatok (pl. Kastlban, a németországi magyar gimnáziumban, Münchenben, Kölnben, Svájcban, Svédországban, Belgiumban, Hollandiában stb.). Az I. kerület parancsnoka korábban Túry Ferenc cscst. volt, aki Hollandiából irányította a cserkészkerületet. Ugyanakkor kevés vezető akadt, aki 'főállásban' foglalkozhatott a magyar fiatalokkal. Gyurkabának - mint németországi ifjúsági lelkésznek - ez müncheni székhellyel megadatott. Rövid időn belül sok csapatparancsnoknak könnyítette meg a szervező munkát nagytáborok, vezetőképzőtáborok, regőstáborok, télitáborok szervezésével, cserkész-kiadványok megjelentetésével. Legfontosabb volt ezenkívül, hogy személyesen látogatta a csapatokat. Számtalan magyar cserkészt avatott és kötötte fel kiscserkész-, cserkész- és felnőtt jelöltek nyakába a cserkésznyakkendőt.

Hogy hányak? 100-nak?...200-nak?...500-nak? Azt csak a jó Isten tudja.

Gyurkabá mint parancsnok sohasem hangoskodott, még vezényszavai is inkább 'felszólításnak' mint parancsnak hangzottak, és rendkívül hamar tudott bárkinek megbocsátani.

A gyerekek közvetlen érezték Gyurkabá szeretetét, de ő ugyanakkor szüleikkel és a szervezőtestületekkel is kereste a kapcsolatot, sőt jó kapcsolatai voltak más emigráns

magyar társadalmi körökkel is. Közel húsz éves kerületi parancsnoksága alatt sok nyugaton élő ismert közéleti személyt vont be a cserkészetet támogatók körébe.

Télitáborok, regőstáborok

A hagyományos nagytáborok, vezetőképző táborok és tavaszi regőstáborok mellett újszerűek voltak a nyugati cserkészetben a téli iskolaszünetekben rendezett sítáborok. Ezek az évek során egyre népszerűbbek lettek (sokaknak kölcsönzött felszereléssel ugyan, de ez nem csökkentette az élményt...).

A télitábor nem volt egészen ismeretlen a háború előtt Magyarországon sem, hiszen ott lehetett csak igazán télen hordóba fagyasztva egy hétre való töltöttkáposztát a tábor helyére vinni... de az osztrák turista-tanyák gazdasszonyai is hamar megismerték a síelő cserkészek étvágát. Gyurkabá a télitáborok vezetésébe is bevont szakembereket. A kezdő síelőket sporttanárok, a haladókat gyakorlott (svájci) cserkészvezetők vezették a kalandos hegyi lejtőkön biztonságosan a völgybe. Ennek volt köszönhető, hogy a télitáborok sok esztendeje alatt, egyetlen komoly sí-baleset nem történt a cserkészekkel. Gyurkabá annyira bízott a hegyre induló vezetőkben, a cserkészekben (és őrangyalaikban!), hogy elég volt a völgyben fekvő 'kilátójáról' figyelni a történéseket a havasokban.

De a húsvéti (németországi) regőstáborok mibenlétét sem kell sokáig magyarázni nyugati magyar cserkészeknek. Igaz, hogy nyári táboraikban egyébként is dallal ébrednek és nyugszanak a cserkészek, csak hogy a regőstáborokban a nap folyamán kibővíti programjukat a magyar népi kultúra számtalan más elemével, faragással, zenéléssel, és néptáncsal. Mivel ezek a tudományok is gyakran meghaladják a fiatal vezetők szaktudását, Gyurkabá ismerettségei nyomán sok magyar szaktekintélyt tudott ezekben a táborokban is megszólaltatni (köztük pl. a Konthur családot), akik hiteles módon és kitartóan foglalkoztak a cserkészekkel, sőt szinte generációkat neveltek a magyar népi kultúrában.

Mozgótáborok, körútak

'Mozgó' cserkész-táborok már a háború előtt Magyarországon is voltak, legtöbbször hátizsákkal gyalogosan, jobb esetben kerékpáron téve meg az utat az egyik táborhelytől a másikig.

Egészen újszerű, de kézenfekvő volt a nyugati emigrációban, az egymástól távol, más országokban, sőt később más földrészekén élő menekült magyar közösségek meglátogatása, ami mindig több volt mint csak egy kalandos cserkész-találkozó. Ismerkedés a távoli ország helyi lakosságának kultúrájával, nagyvárosaival, de ugyanakkor az ott született fiatal magyarok nyelvtudásával is...

Nem lehet ilyenkor említés nélkül hagyni, hogy a nyugati cserkésznevelésben olyan fontos népdaléneklés - ami nem utolsó sorban Bodnár Gábor volt szövetségi ügyvezető elnök és munkatársainak következetes hagyomány és értékörző magatartásának volt köszönhető - milyen szerepet kapott az ilyen látogatások során. Hiszen kiderült, hogy Rio de Janeioban vagy Sidneyben ugyanazokat a népdalokat ismerték a fiatalok, mint Zürichben vagy Hollandiában... és, hogy mindenütt milyen sokat, talán több, mint százat is. Igaz, volt, ahol az ott születettek már jobban tudtak magyarul énekelni mint beszélni...

Az első európai körútak után jöttek a távolabbnál távolabbi, szinte világlátó körútak: kezdve a NewYork melletti Fillmore-i magyar cserkészparktól az amerikai kontinens nyugati oldaláig, majd Délamerikába (Venezuela, Brazília, Argentina), és végül nem is egyszer Ausztráliába. Természetes volt, hogy az ottani cserkészcsapatok fogadták őket, de az is természetes volt, hogy, ha a tengerentúlról érkeztek magyar cserkészek Európába, akkor Gyurkabá szervezte meg nekik itt-tartózkodásukat. Ez a vendégeknek legtöbbször egy európai körutat jelentett.

Fénypontja volt ezeknek az európai körutaknak amikor - és nem is egyszer - eljutottak a magyar cserkészek Rómába, ahol Gyurkabá ismeretségein keresztül megszervezte, hogy II. János Pál pápa külön fogadja a magyar cserkészeket. Mindegyikük egy-egy rózsafüzért kapott tőle emlékébe.

Újra Magyarországon

Mondanunk sem kell, hogy mennyire örült Gyurkabá, amikor Magyarországon 1989-ben összeomlott a kommunista rendszer és végre előkerülhettek az édesapák, nagyapák cserkészalapjai és mindenki ismét szabadon kitűzhette a cserkész liliumot.

Szinte természetes volt, hogy Gyurkabá körútjai ekkor a Kárpátmedencét is célba vették és az elsők között látogatott Kárpátaljára is és Erdélybe is.

Ugyanakkor erre az időre Gyurkabá egészsége már megromlott és 1992. júliusában az erdélyi körút volt az utolsó nagy rendezvénye ahová elvitte a többnyire már nyugaton született, népdalténeklő cserkészeket.

Ezután Münchenből végleg visszaköltözött Magyarországra, Leányfalura (a régi családi birtokuk helyén épült Manrézába). Ez közel volt Dunabogdányhoz, ahonnan sok régi és új cserkész jöhetett őt látogatni. Itt ünnepelte fényes cserkészünnepségen 80. majd a múlt évben - betegsége miatt már szerényebb keretek között - 85. születésnapját.

Hazament!

2005. március 14-én hajnalban, hosszú türelemmel viselt testi gyengeség után, visszaadta lelkét Teremtőjének. Halálhíre egyházi és cserkészkörökben gyorsan terjedt. Temetésére március 31-én került sor, amikor - szülei sírjába - örök nyugalomra helyezték Leányfalu temetőjében.

A szebbnél-szebb koszorúkat nem lehetett megszámolni. Küldték azokat cserkészek és nem-cserkészek, közlelől és messziről egyaránt, hiszen Kölley Györgyöt mint papot is és mint cserkészvezetőt nagyon sokan ismerték.

A kis templom nem tudta befogadni a búcsúzni jöttek tömegét, sokan a templomon kívül felállított padsorokban, mások azok mögött állva követték a szertartást. A soktagú egyházi képviselő mellett (többen cserkész-püspöki minőségben) számtalan hazai öregcserkész kortársa is eljött az utolsó tiszteletadásra. A dunabogdányi egyenruhás cserkészek pedig csapatzászlójukat magukkal hozva jöttek búcsúzni.

De legjellemzőbb volt talán a sok, csak olykor egy-egy cserkésznyakkendőről felismerhető fiatal, akiknek Gyurkabá hosszú éveken át annyit jelentett a nyugati emigrációban, a tengeren innen és a tengeren túl. Nevükben Konthur Adi mondott nagyon szép

búcsúbeszédet. És valljuk be, sokakat bántotta most a lelkiismeret, hogy Gyurkabá hosszú betegsége alatt, csak olyan kevesen és ritkán látogatták meg őt...

De most itt voltak. És amikor már elvonult a tömeg, ők ott maradtak a sírnál. Tábornöki dalokat énekeltek Gyurkabának mint régen annyiszor.. Majd végül egymás kezét fogva, a „Szellő zúg távol” hangjaira meghatódva búcsúztak ők is.

Adjon a jó Isten a magyar cserkészeknek olyan vezetőket, Gyurkabá, mint amilyen Te voltál, Neked pedig most örök nyugalmat. Gyurkabá, ez Jó Munka volt!

* * *

Tóth Veremund Páter cscst.

Tóth Veremund Antal 1922. július 3-án született a Sopron megyei Szakonyban, és 83 éves korában, ötvenhét éves papi szolgálat után, 2005. június 6-án São Paulóban, Brazíliában halt meg.

Vázlatos életrajza: A szakonyi elemi után, mivel igen jó tanuló volt, szülei a kőszegi bencés gimnáziumba adták. Kitüntetéssel érettségizett. „Bencés szeretnék lenni!” mondta szüleinek és bevonult Pannonhalmára novíciusnak. 1942-ben öltötte magára a rendi ruhát, 1944-ben tette első szerzetesi fogadalmát, és 1948-ban szentelték pappá.

Magyarországon ezekben az években kezdett súlyosodni az egyházüldözés, napirenden voltak a deportálások, bebörtönzések. A szerzetesek úgy feküdtek le este, hogy nem tudták, hogy éjjel nem viszik-e el őket. Veremund és Simon Bálint, frissen végzett fiatal szerzetesek is ki voltak téve ennek a fenyegető veszélynek. Aggódo előljáróik megtalálták a módját, hogy megmentsektől két értékes paptanárukat. Körülményes úton, 1951-ben szerencsésen megérkeztek Sao Paulóba.

„Nagy bevetéssel vállaltam az új életet Sao Paulóban – írja Veremund visszaemlékezésében. Az érkező menekültek szolgálata, a magyar ifjúsággal való foglalkozás szenvedélye... Rám bízta a Magyar Iskolát és előljáróim ajánlatára, a cserkészlányok nevelése is osztályrészem lett. Megalapítottuk a 36 sz. Dobó Katika leánycserkészcsapatot ...”

A következő 16 csapatparancsnoki éve alatt, Veremund 53 cserkész tábor szervezett és vezetett: nyári csapattáborokat, vezetőképző táborokat, Brazíliában és Argentínában. Cserkészvezető társaival összeadták a pénzt és megvették Embuban azt a területet, amely aztán hosszú éveken keresztül „Simon Bálint Cserkészpark” néven a magyar cserkészek kedvelt hétvégi és nyári táborozóhelye lett és egyben egyike az első emigráns cserkészparkoknak, melyet a Külföldi Magyar Cserkészszövetség a nagyvilágban munkája elvégzésére megvásárolt. Veremund vállalta a Park gondnokságát. Közben a Szent Imre Kollégiumban 12 éven keresztül, a latin és francia nyelv, valamint a hittan tanára volt. Hatalmas munkabírással mindezek mellett hetente megírta irodalmi tárcáit a Délamerikai Magyar Hírlapba, majd a Délamerikai Magyar Évkönyvbe, de a Szent Imre kollégium iskolai évkönyvébe is írt, oda természetesen portugál nyelven. Mintegy kedvtelésből, irodalmi előadásával fellépett a Könyves Kálmán Szabadegyetemen, melynek évekig dékánja, sőt rektora volt. Közben írt. Élete végéig mintegy 200 művet - könyveket,

tankönyveket, tanulmányokat – írt.

1960-ban az USA-i Kossuth Kiadó, a buenos airesi Editorial Kárpát nyomdájában kinyomtatva, kiadta *A magyar irodalom története szemelvényekkel* című, hatalmas, 608 oldalas munkáját. Ezzel majdnem párhuzamosan megírta a Külföldi Magyar Cserkészszövetség számára a *Vázlatos magyar történelem*-et. E kettőből tették le évtizedeken keresztül a magyarságismereti vizsgát a tisztjelöltek. Továbbá közreműködött a megjelenő (magyar) *Fiúcserkész* könyv megírásában is és lektorálta az első *Leánycserkész* könyvet.

Miután elvégzett egy kétéves tanfolyamot a Katolikus Egyetemen (PUC), 1963-tól tizenkilenc éven keresztül ellátta a Szent Imre Kollégium nevelési irányítói feladatát.

Először 1968-ban, majd 1974-ben rendje perjelnek, a Sao Pauló-i magyar bencés rend egyházi előljárójának választotta. 1968-ban átadta a cserkészmunkát utódjának.

1970-től plébános volt Morumbin a Szent Benedek plébánián és tanár, majd novíciusmester a Szent Placid Szemináriumban.

Így emlékezik meg rövid életleírásában élete egyik legnagyobb élményéről: „Az 1980-as bencés jubileum, a Szentatya, II. János Pál pápa köztünléte kolostorunkban, a templomszentelés, a 25 éves konvent jubileum, a lelki megtisztulást és megújulást kegyelmét sugározta közösségünknek.”

1982-ben, ezt jegyzi le Veremund: „Perjeli hivatalom letelte után, szemináriumi és lelkipásztori működésem Nova Santa Rosán (1982-1986) életem legszebb éveit aranyozta be. Ott valóra vált az ORA ET LABORA harmoniája. Szeminaristáimmal foglalkoztam, plébánosként dolgoztam, vasárnapi rádiószolgálatot, jegyesek kurzusát, száz imacsoportot, világi hívek kiscsoportjait, iskolai hittantanítást végeztem és irányítottam. Nagy ünnepek előtt híveink ezreinek szentgyónását hallgattuk meg. Első pénteketek szent óráit, hitoktató kurzusokat vezettünk le és több mint ezer hitoktatót készítettünk fel küldetésükre különböző plébániákon Krisztus követésére: Urunk méltatlan szolgáját választotta isteni Megváltása eszközének “.

1991-ben 69 éves korában, felmentették a tanári szolgálattól. Tovább Veremund szavai: „Azután jött a Paraisópolisi (favela) szolgálat. Először mint kisegítő majd plébános az új plébánián. A munka felmérhetetlen. Teszem, amit tenni tudok. Sokszor gyötör a kétség, hogy nincs eredmény. De talán a Jóisten is éppen azt akarja, hogy ne statisztikákkal büszkélkedjem. Az Úr - tudom - nem sikereket vár tőlem, hanem, hogy Őt kövessem a kereszúton.”

Veremund Paraisópolisban csodát művelt: felépítette a kis kápolnát, 900 gyerekkel ismertette meg a katekizmust, betegeket látogatott, rászorulóknak részére 250 ételmezszersegélyt, karácsonykor 700-at osztott ki. Több mint 30 imacsoportot, ugyanannyi szentolvasó csoportot, megannyi családi, - ifjúsági - idősek, házastársak összejövetelét, keresztelei és esketési előkészítést, terhes anyák irányítását, kiképző kurzusokat szervezett és irányított. ... Mégis csak ezt jegyezte le szerényen: “Sok volna mindez? Én csak úgy teszek mint a karmester a zenekarban, beintek. A jó hívek végzik a magukét – ki-ki a maga helyén...”

Veremund 1998-ban aranymisés ünnepélyén Piller Éva beszédéből:

“Veremund 57 éves papi szolgálatából 54-et Braziliában töltött és 16 évet a Magyar Cserkésznek ajándékozott. (Ez mintegy 30%!) A Sao Pauló-i 36. Dobó Katica leánycserkészcsapat Veremund parancsnoksága alatt érte el legmagasabb létszámát, és a clevelandi és torontói magyar leánycserkészcsapatokkal a Külföldi Magyar Cserkészszövetség legnagyobb leánycserkész csapata volt.

A 16 év alatt nagyon sok szép élményt adott nekünk Veremund parancsnoksága. Búcsúzóul még csak egyet szeretnék elmesélni, hogy megértsetek, mit jelentett nekünk Veremund jelenléte a cserkészletben és miért kell munkáját megköszönni, még akkor is, ha mi cserkészek egymásnak sohasem köszönetünk meg semmit, mindenki csak a vállalt kötelességét teljesíti..

A Külföldi Magyar Cserkészszövetség (KMCSSZ) életében a legeslegelső Regőstábort a Brazil Körzet rendezte, Embún. Ekkor jöttek át legelőször Buenos Airesből az ottani cserkésztestvéreink. Ezen a táboron nyílt fel sokunk előtt először a szépséges magyar népművészet kincsesládája. És a tábor egyik fénypontja az Arató Ünnepe volt. Egy csodálatos Aratóünnepet rendeztünk: aratókoszorúval, aratógazdával, dupla kézfogóval, Szent György vitéz öltöztetésével stb.

Most, ahogy visszagondolok ennek az Aratóünnepnek a betanulására, az dereng fel bennem, hogy Veremund úgy vezette ennek az Aratóünnepnek a betanulását és előadását, hogy minden mozzanatába belevitte a szíve mélyén rejtőző honvágyát szülőfaluja után. Nem vette segítségül a nagy "Bartók-Kodály Népzene Tára" könyvet, hanem egyszerűen visszaemlékezett a Sopron megyei falujában végigélt aratóünnepekre. Biztos kézzel igazgatta a jelenetet, ki hova álljon, mikor induljon, mit csináljon nem úgy, ahogy a nagykönyvben le volt írva, hanem ahogy emlékeiből előhivogatta az eseményt. Így ez az Aratóünnep mindnyájunknak egy igazi aratóünnep lett - nem egy néprajzkönyvből kivett tábortüzi szám, hanem egy valódi Aratóünnep... egy igazi népi élmény.

Ezeket köszönjük meg Veremundnak - és nem is tudjuk talán igazán megköszönni.”

* * *

Nt. dr. Baksa Csaba, cst., ref. lelkész

Baksa Csaba közismert református lelkész, egyiptológus, Kunhegyesen született 1934. december 6-án. Édesapja szintén református lelkész. Érettségije után a Madách Imre gimnáziumból, tanulmányait a Budapesti Református Teológián kezdte. 1956. december 6-án Ausztriába menekült, ahol két évig 14 menekülttábor lelkigondozója volt. Kivándorlása után a Yale egyetemen végzett, majd szolgált mint református lelkész Akron (Ohio), Wharton (New Jersey), és Hammond (Indiana) központokban.

Társadalmi tisztségei - mind magyar, mind angol - és sokoldalú tevékenysége hosszú listát tesz ki, de mindezekből a legkimagaslóbb talán Baksa Csaba sok évi munkája, melynek koronája Giorgio Vasari *Kánai Mennyező* című híres festményének Magyarországra való visszajuttatása volt 1999-ben.

Csaba alapította meg a 28-as Turul református cserkészcsapatot és annak 13 évig volt parancsnoka. Cserkésztesti végzettségét a Fillmore-i Sík Sándor cserkészparkban szerezte meg.

Egyformán szerető szívvel-lélekkel vezette a cserkészeit és híveit. Halálára szomorúan gondolunk, mert olyan cserkésztestvérünk ment haza, aki sok ember életét érintette. Emlékünkben tartjuk!

Isten Veled!

*"...Én az Úr kezében eszköz voltam,
Ő megbízott, és én meghajoltam.
Ott volt mellettem, velem és bennem,
Köszönöm, Atyám, hogy megbíztál engem."*

* * *

Borosdy Bánk, cst.

Egyike az utolsónak, akik még a németországi DP-lágerben kezdték cserkész életútjukat. Korábban írott cserkész önéletrajzát alább közöljük.

1948-ban, a németországi Osterode-i DP lágerben lettem cserkész, mint a 20. cserkészcsapat tagja. Ebben az időben már a magyar DP cserkészlet virult Németországban; emlékszem, mikor v. Farkas Ferenc eljött 1949-ben meglátogatni a csapatot. Ekkor kapta az újjászervezett csapat az "Árpád Vezér" nevet, amely csapat a mai napig is Torontóban sikeresen működik.

Családunk 1951-ben érkezett Clevelandbe, és tavasszal megalakult a hátsó kertünkben a keleti oldal első örse, Beodrai Feri bá és Chászár Ede bá vezetésével. A nyár elején Bodnár Gábor csapatszemlét tartott a cserkészparkban és látta a gyorsan fejlődő csapat sikerét.

1953-ban elkerültem a derby-i piarista iskolába, ahol folytattuk a cserkészletet, és nyáron résztvettem az első központi vezetőképző táboron, mint örsvezető jelölt.

Miután visszakerültem Clevelandbe (most a nyugatoldalra) beléptem a 14-es Görgey Arthur csapatba. 1955-ben elvégeztem a segédtiszti tábort és részt vettem a kanadai jamboree látogatásán Niagara Falls mellett. A 14-es csapatban működő vezetők köre, a "Csiefek" törzsében alapító tag lettem.

1960-ban került megvételre a clevelandi cserkészpark, és az ottani tóépítés körül működtem. 1961-ben kezdtük építeni a 14-es "Bástyát", és akkor tartottuk meg a clevelandi körzet első csapattáborát.

1963-ban a tanyán nagy tűz keletkezett, amit bérelt jeep-el húzott csapat-trailerben szállított hordókból és a tóból pumpált vízzel oltottunk hetekig.

1965-ben szükségből megszületett a cserkészbusz ötlete, aminek végrehajtását elvállaltam.

1968-ban Fillmore-ban elvégeztem a tiszti tábort. Az 1970-es Raccoon Creek-i jubitáborban a táborbiztonság törzsében kaptam beosztást és a tábori szállításért voltam felelős. Az 1975-ös kanadai Loyola Parkban rendezett jubitáborban a tábor műszaki törzsében működtem.

1977-ben elköltöztünk Clevelandból, és evvel hirtelen abbamaradt a sok cserkésztevékenységem. Ezzel lezárult az édes gyermekkori és igen tevékeny rovercserkész életem. Miután visszaköltöztünk Clevelandbe, a sok elfoglaltság miatt csak korlátozott időben tudtam résztvenni a cserkészéletben. De amikor csak tudtam, részt vettem a 14-es csapat, a clevelandi körzet, és a Szövetség programjaiban.

* * *

Ft. Hegyi György, cst.

Ft. Hegyi György cserkésziszt 1930 április 24-én született Palotáson. Középiskoláit a váci piaristáknál végezte, papi tanulmányait a Budapesti Központi Szemináriumban. 1955 június 19-én szentelték pappá. Felszentelése után mint káplán működött Magyarországon, 1972-től mint magyar lelkész Belgiumban és Hollandiában. 1981-ben áthelyezték Karintiába, majd 1986-tól Bécs város magyar lelkésze volt.

Kezdetől fogva érdeklődéssel és figyelemmel kísérte a bécsi 72. sz. Széchenyi István cserkészcsapat munkáját mint a Fenntartó Testület elnöke. Padányi Erzsébet visszavonulása után egy időre ő vette át a csapat parancsnokságát is, de mint a csapat lelkésze, haláláig vezetői közé tartozott. Sokszor eljött a foglalkozásokra, tanítani a cserkészeket, elbeszélgetett a szülőkkel, rendszeresen meglátogatta a csapat nyári táborait, és szentmisét tartott a táborozó kis- és nagycserkészeknek. Résztvett minden csapatkarácsonyon, melyet a havas Bécsi Erdőben szoktunk megünnepelni a szülőkkel együtt. Évente szokássá vált a cserkészek védőszentje, Szt. György napjához legközelebb eső vasárnapon a magyar templomban cserkészmisét ünnepelni, ahol az ő névnapját is köszöntötte a hívek közössége.

2005 február 23-án rövid betegség után elhunyt. R.I.P.

VEZETŐK LAPJA

**KÜLFÖLDI MAGYAR CSERKÉSZVEZETŐK,
SZÜLŐK ÉS TÁMOGATÓK FÉLÉVI ÉRTESÍTŐJE**

K I A D Ó:

KÜLFÖLDI MAGYAR CSERKÉSZSZÖVETSÉG

2850 Rt. 23N

NEWFOUNDLAND, N.J. 07435

SZERKESZTŐ: AVVAKUMOVITS OTTÓ, cscst.

avvakumovits@comcast.net